

Cât de mult worship are voie să fie?

Stephan Isenberg

© SoundWords, Online începând de la: 30.08.2018, Actualizat: 17.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Ioan 4.23,24; Exodul 20.25-26

Introducere

Muzica worship ¹ în costum de muzică modernă pop și rock este în înaintare victorioasă chiar și printre creștini. Aproape că nu este o ceremonie evanghelică fără muzică band cu volum sonor. Demult există în comunitățile „moderne” un team de preamărire și un conducător al preamăririi, care trebuie să „conducă pe credincioși în închinare”. Deseori muzica worship modernă ocupă un loc de valoare mare în serviciul divin. Să ne întrebăm singuri: Am merge noi duminică dimineața la serviciul divin, dacă s-ar cânta cântări simple, probabil numai cu acompaniament de pian sau fără acompaniament instrumental? Deseori tocmai muzica este factorul hotărâtor pentru care cineva merge în una sau alta din biserici. Să ne gândim bine, că multe biserici știu foarte exact că trebuie să aibă loc cheltuieli pentru a primi în „serviciile divine” persoane străine de comunitate. Repede sunt dați o sută de mii de euro sau mai mult pentru o instalație de sonorizare, și la unii se adaugă instalații pentru efecte de lumini și ceață.

Pentru ce de fapt merg eu la biserică? Pentru că acolo se cântă muzică frumoasă? Pentru că timpul worship cu muzică cu volum sonor mare și muzica band îmi plac foarte mult și îmi mișcă inima? Pentru că sentimentele mele se învârt regulat în carusel și eu mă simt ca fiind în prezența lui Dumnezeu? Care este centrul unui astfel de serviciu divin? Dacă se consideră că prezența lui Dumnezeu numai atunci poate fi trăită, când prin muzică worship cu sonor mare ești transpus „în bună dispoziție”, atunci trebuie să cercetezi serios motivațiile proprii. Noi venim împreună la serviciul divin ca să onorăm pe Dumnezeu, și nu să ridicăm oameni pe o tribună. La închinare omul trebuie de fapt să pășească înapoi, să cadă înaintea lui Dumnezeu – căci aceasta înseamnă adorare – și nu să stea pe scenă și să fie scos în evidență prin efecte de lumină.

W. Tozer a scris odată:

Este aproape imposibil să găsești un loc de adunare, a cărui singură atracție este Dumnezeu! (Tradus din cartea de meditații *Verändert in sein Bild*, CLV, 16. octombrie.)

Muzica în serviciile divine nou-testamentale

Dacă am sublinia toate locurile din Biblie în Noul Testament în care este vorba de muzică în general sau de muzică în serviciul divin, atunci vom constata, că vom termina foarte repede. Printre darurile din 1 Corinteni 12 nu găsim darul dirijorului glorificării. Care este raportul între slujba în Cuvânt și muzică în comunitatea ta și ce valoare atribui tu acestor lucruri? În 1 Corinteni 14 găsim și indiciul că în orele de adunare este absolut locul potrivit să cântăm cântări Dumnezeului nostru. Orele străngerii laolaltă ale primilor credincioși nicidecum nu erau festivități, nu erau events; acolo nu se făceau distracții și glume, ci se strângeau ca trup al lui Hristos, ca organism viu, nu ca organizație. Fiecare avea posibilitatea să contribuie la slujire (1 Corinteni 14.26-34), cu respectarea anumitor linii directoare, pe care apostolul Pavel le-a dat comunității tinere din Corint.

Închinarea acceptată de Dumnezeu

Se pune întrebarea: Este cu adevărat orice stil de muzică spre glorificarea lui Dumnezeu? Va accepta Dumnezeu cu adevărat orice închinare (worship), atâta timp cât ea vine dintr-o inimă curată? Este Dumnezeu sfânt și suveran obligat să accepte orice formă de închinare? Dacă privim în Vechiul Testament, atunci vedem: deseori Dumnezeu *nu a primit* închinarea (jertfa) adusă Lui. Să ne gândim numai la nefericitul Cain, care cu siguranță cu cele mai bune intenții a adus jertfa sa lui Dumnezeu și cu toate acestea nu a fost primit (alte exemple: Levitic 10; Amos 5.21,22; Exod 32; Numeri 16). Evident nu era tot una cum trebuia să te apropii de Dumnezeu.

Un timp nou și o formă nouă de închinare

Dacă privim în Noul Testament, atunci Domnul vestește un timp nou de închinare:

Ioan 4.24-24: Dar *vine* ceasul, și *acum este*, când adevărații închinători se vor închina Tatălui *în duh și adevăr*, pentru că și Tatăl caută astfel de închinători ai Lui. Dumnezeu este Duh și cei care *l se închină, trebuie* să *l se închine în duh și în adevăr*.

Deci și în Noul Testament sunt lucruri de care *trebuie* să se țină seama, când noi ne apropiem de Dumnezeu în închinare (worship). Indiferent cum tu vrei să interpretezi locul acesta, el arată în orice caz: sunt condiții, căci altfel Domnul Isus nu le-ar fi numit aici așa de explicit. Și această condiție nu este: depinde numai de inimă și de motivații!

Opusul duhului este desigur carnea (Galateni 5.17) sau în general lucrurile materiale. Prin aceasta Domnul Isus Însuși face o diferență față de închinarea vechi-testamentală, care pe de o parte se adresa primului om *în carne* și pe de altă parte arăta foarte *materială* (jertfe, Templu, preoți, îmbrăcăminte, tămâie, etc.).

Deci dacă noi ne întrebăm dacă muzica worship modernă este închinare plăcută lui Dumnezeu, atunci trebuie să ne punem întrebarea: ce stă pe prim plan la muzică? Intellectul și spiritul (căci este vorba de închinare *în duh*) sau trăirea cu simțurile și trupul? Tocmai la muzica cu volum mare și baterie este ușor pentru fiecare creștin serios, care nu a fost marcat într-o anumită direcție, să răspundă la întrebare. Este o închinare în întregime „senzuală”, o închinare care se adresează simțurilor noastre (compară cu Iacov 3.15). Focalizarea este îndreptată clar spre natura carnală, în loc de latura spirituală. De altfel chiar și în Vechiul Testament o baterie nu era instrumentul potrivit pentru muzica la Templu. Păgânismul este însă caracterizat prin acest instrument și cu regret între timp și multe comunități creștine.

Reținem deci: Domnul Isus a introdus adorarea lui Dumnezeu într-un fel absolut nou. *Tatăl* trebuie adorat, și adorarea ar trebui să aibă loc *în duh și adevăr*. Această formă nouă de închinare se potrivește deplin poziției noi în care Domnul Isus ne-a introdus prin moartea Sa pe cruce. Noi ar trebui să fim născuți din apă și din Duh (Ioan 3); noi ar trebui să primim o natură nouă (care se potrivește naturii spirituale), care să fie dotată cu dorințe și nevoi total diferite. Locul închinării se va schimba radical; închinare nu va mai fi legată de *un singur loc*, ci are loc pretutindeni acolo unde Tatăl este adorat în duh și adevăr – trebuie să fie un loc intelectual și spiritual. Dacă preoții Vechiului Testament au făcut slujba lor *înaintea* Locului Preasfânt, noi ca și creștini avem intrare liberă *în* partea cea mai dinăuntru a Sfintei Sfintelor (compară cu Evrei 10.19). Acesta este un alt motiv pentru care trebuie să ne gândim bine în

cel fel ne putem apropia de Dumnezeu.

Muzica în Vechiul Testament

Muzica worship cu volum mare este deseori justificată prin aceea, că și în Vechiul Testament a fost multă muzică cu volum mare și că ar fi vorba chiar de „instrumente muzicale ale lui Dumnezeu” (compară cu 1 Cronici 16.42). Și în cele din urmă și Psalmul 150 ne solicită: „Lăudați-L cu sunet de tamburină și cu joc! Lăudați-L cu instrumente cu coarde și cu fluier!” Toate acestea sunt corecte! Dar așa cum tocmai am văzut, închinarea s-a schimbat; Noul Testament nu vorbește de nici un instrument în serviciul divin. Omul vechi (ca descinzând din Adam) a fost înlăturat juridic la cruce (compară cu Romani 6.6), și noi am înviat la o viață nouă, la o viață în Duhul și prin Duhul. Cu toate că noi avem încă trupurile noastre naturale, viața noastră naturală se desfășoară în duhul, „viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Coloseni 3.3). Ceea ce se vede vine abia atunci când vom trece de la credință la vedere. Ceea ce se vede și ce se aude nu este complet anulat în timpul nostru, dar nu mai are semnificația ca în Vechiul Testament.

Mai este însă încă un punct foarte important, care deseori nu este văzut de adeptii worship, atunci când argumentează cu Vechiul Testament: dacă în timpurile vechi-testamentale era muzică în cadrul serviciilor la Templu, atunci acestea niciodată nu au avut loc în Locul Preasfânt, ci *înaintea* Locului Preasfânt. Dar noi creștinii credincioși – așa cum s-a amintit deja mai înainte – avem intrare liberă *în* Locul Preasfânt. Suntem noi conștienți de aceasta? Putem noi chiar și numai pe baza acestui motiv să argumentăm cu Vechiul Testament cu privire la serviciul divin creștin? Chiar și în Vechiul Testament instrumentele muzicale ale lui Dumnezeu nu au jucat nici un rol *în* Locul Preasfânt. Nu ar trebui noi toți ca și creștini să ne întrebăm, ce muzică este potrivită atunci când *în* Locul Preasfânt întâmpinăm cu închinare un Dumnezeu atotputernic și un Tată iubitor? Aceasta ar trebui să se întrebe și comunitățile tradiționale și conservative, care probabil principal sunt de acord cu subiectul acestui articol.

Dacă cântările noastre de închinare sunt așa de „acoperite cu praf”, că aproape nici o inimă nu este mișcată la cântatul textului sau nici nu mai sunt înțelese de generația tânără, atunci probabil este timpul să cântăm Domnului o cântare nouă și să compunem melodia și textul așa fel, ca tânăr și bătrân să cânte împreună – prin aceasta se înțelege de la sine, cântările referitoare la suferințele Domnului nu pot fi cântate voios și cu tempo. Cântarea lentă este în acest caz desigur la locul ei. În orice caz, fără sfințenie nimeni nu va vedea pe Domnul, spune epistola către Evrei (Evrei 12.14). Și noi trebuie să ne întrebăm cu toată seriozitatea, dacă este corespunzător sfințeniei lui Dumnezeu, când oferim lui Dumnezeu un stil de muzică care doveditor descinde din păgânism și îi pune pe oameni în transă și extaz și îi deschide pentru duhuri rele și idolatrie. Corespunde aceasta cu adevărat sfințeniei lui Dumnezeu?

Altarul în Vechiul Testament

Atunci când preoții în Vechiul Testament se apropiau de Dumnezeu cu o jertfă, Dumnezeu a legat de aceasta unele principii. Aceste jertfe sunt tocmai un manual de instrucție pentru închinarea creștină. Jertfa era adusă pe un altar. Ea era prezentată înaintea lui Dumnezeu, așa cum și noi prezentăm o jertfă lui Dumnezeu, prin aceea că noi în adorare privim pe Fiul

dragostei Sale și este ca și cum noi Îl prezentăm lui Dumnezeu sau Îl înălțăm înaintea Lui. Inimile noastre ar trebui să fie un altar, ca să înalțe jertfa Domnului.

Dacă aceasta este așa, atunci trebuie să ținem seama de principiile pe care Dumnezeu le-a dat cu privire la altar:

Exodul 20.25: Și dacă Îmi vei face un altar de piatră, *să nu-l zidești din pietre cioplite*; pentru că, dacă-ți vei pune fierul ascuțit peste el, îl vei profana.

Aceste lucruri au fost scrise pentru noi ca model (1 Corinteni 10.6,11). Deja în Vechiul Testament altarul trebuia construit din pietre *necioplite*. Multe alte lucruri aveau voie să fie alcătuite artistic, Dumnezeu nu avea nimic împotriva acestora, El a rânduit chiar să se facă așa. Dar altarul trebuia construit din pietre *necioplite*. Tot ce omul ar fi putut aduce de la sine ca jertfă nu ar fi putut face altceva decât să strice totul – ar fi profanat altarul.

Așa este și astăzi. Când noi ne apropiem de Dumnezeu în închinare și aducem jertfele noastre de laudă (compară cu Evrei 13.15), atunci El nu este interesat de prezentarea noastră artistică – în imagine, de „pietrele noastre cioplite”. El dorește să audă de la noi ceva veritabil, pe care noi l-am învățat în părtășie cu El. Nu ceva pe care noi l-am învățat pe de rost fin și ordonat – nici un Poetry-Slam.² Dumnezeu nu este interesat în închinare de măiestria noastră. Pot fi alte ocazii, în care prezentarea artistică își are locul ei; în serviciile divine și la închinare în centru trebuie să stea Tatăl și Fiul și nu prezentarea frumoasă din partea oamenilor, despre care după aceea toți spun: Ai fost superb! – În închinare trebuie înălțat numai Tatăl și Fiul.

Trebuie atunci cel mai bine să nu cântăm deloc? Să nu folosim nici un instrument? Nu, aceasta ar însemna cu siguranță ca odată cu apa din cadă să arunci și copilul îmbăiat. Apostolul ne cere: „Fiți umpluți de Duh, vorbind între voi cu psalmi și cântări de laudă și cântări spirituale, laudând și cântând Domnului în inima voastră” (Efeseni 5.18,19) – noi trebuie să cântăm Dumnezeului nostru! Trebuie să fie cântări spirituale. Trebuie să conducă la faptul, că Duhul ne umple și ne preocupă cu Domnul, dar focarul trebuie să fie: „în inimile voastre”, și nu: „bătător la ochi și cu volum mare în exterior cu efecte de lumină și instalații de ceață”. Dacă instrumentele în serviciul divin slujesc la sprijinirea cântatului, după părerea noastră nu poate fi nimic împotriva.

Valoarea cântării cântate constă în aceea, că noi la un moment dat putem glorifica pe Fiul și adora pe Tatăl împreună, quasi *cu o singură gură*. De aceea valoarea cântării este înainte de toate textul. În mișcarea worship se poate dimpotrivă constata că textele cântări devin tot mai superficiale și mai lipsite de conținut și sunt marcate de repetări, că în worship-ul comun se ajunge la surescitare, quasi ca pe trepte – prin aceea că la sfârșitul cântecului muzica devine sau mai rapidă sau totodată cu volum mare. Este interesant că citatul de mai sus din Exod 20.25 continuă în felul următor:

Exodul 20.26: Și să nu te sui pe trepte la altarul Meu, ca să nu ți se descopere goliciunea pe el.

Dacă ne gândim ce valoare acordă Noul Testament temei muzica și special muzicii cu instrumente cu volum mare, și comparăm aceasta cu valoarea pe care o are muzica în multe

comunități; dacă ne gândim la apropierea noastră în Sfânta Sfințelor și cercetăm mai îndeaproape slujba jertfelor în Vechiul Testament și vedem că multe din cele oferite astăzi ies cu mult în afara acestora – atunci probabil trebuie să reflectăm din nou la însemnătatea muzicii în serviciile noastre divine.

Adnotare

[1] WORSHIP = închinare, adorare, serviciu divin, venerație, act de cult.

[2] Poetry Slam = concurs de interpretare literară în care textele scrise personal sunt prezentate publicului într-un anumit timp. Ascultătorii stabilesc apoi câștigătorul. Decisiv în privința aceasta este că prezentarea textului este completată cu elemente de performanță și înscenarea conștientă de către cele care face prezentarea. Forma de prezentare a luat naștere în 1986 în Chicago și în anii 1990 s-a răspândit pe plan mondial. Scena Slam germană este între timp cea mai mare din lume, chiar înaintea vorbitorilor de limbă engleză.

Tradus de la: [Wie viel Worship darf es denn sein?](#)

Traducere: Ion Simionescu